

SYNOD BISKUPÓW
„KU KOŚCIOŁOWI SYNODALNEMU: KOMUNIA, UCZESTNICTWO, MISJA”.
SYNTEZA DIECEZJALNA
ARCHIDIECEZJI SZCZECIŃSKO-KAMIEŃSKIEJ

TEMAT DODATKOWY: TROSKA DUSZPASTERSKA O MŁODZIEŻ

1. Pozytywne efekty przynosi duchowe towarzyszenie młodym w przygotowaniach do sakramentów i ich przeżywaniu, unikając ograniczania posługi do odpytywania i kontroli. Ważna jest też dla nas kontynuacja ewangelizacji i formacji po bierzmowaniu celem pełniejszego włączenia w życie Kościoła i wspólnoty parafialnej.
2. Młodzież ma szczególne miejsce w sercu wspólnoty Kościoła, który wsłuchując się w ich głos towarzyszy młodym na drogach życia, aby przygotować ich zarówno do dorosłości, jak i do dojrzałości chrześcijańskiej.
3. Organizowane w naszej Archidiecezji spotkania duszpasterskie dla młodych, m.in. Archidiecezjalne Dni Młodych, spotkania formacyjne w parafiach, czuwania modlitewne i pielgrzymki, są świadectwem trwania Kościoła z młodymi i dla młodych.
4. Młodzieży jest potrzebne doświadczanie wiary i żywej parafii, aby mogli na co dzień pogłębiać zjednoczenie z Bogiem i uczestniczyć w życiu wspólnoty chrześcijańskiej.
5. Młodzież włączona w życie wspólnoty chrześcijańskiej, m.in. w czasie uroczystości odpustowych, rekolekcji, liturgii, festynów i prowadząca wolontariat dla chorych oraz ubogich, jest świadectwem ewangelizacyjnym dla innych młodych. Korzystne byłoby organizowanie tego typu spotkań nie tylko w parafii, ale w ramach dekanatu.
6. Młodzież chce być wysłuchana w parafii i szkole, a towarzysze na drodze wiary, rodzice, duchowni, osoby życia konsekrowanego i liderzy świeccy, powinni mieć dla nich czas, aby mieli doświadczenie zrozumienia i przyjęcia przez Kościół.
7. Rodzina katolicka, oparta na małżeństwie mężczyzny i kobiety, swoim przykładem i we współpracy z parafią oraz katechetami w szkole, istotnie pomaga w kształtowaniu żywej wiary u młodzieży.
8. Młodzież powinna być angażowana w dzieło ewangelizacji Kościoła, aby młodzi młodym owocnie głosili Ewangelię i mogli docierać na peryferia społeczne. Może to mieć miejsce, np. w ramach przygotowania do bierzmowania i podczas rekolekcji, również poprzez dzielenie się świadectwem lub prowadzenie modlitwy, a także w ramach małych grup duszpasterskich.

I. TOWARZYSZE W PODRÓŻY

1. Życie jest święte i powinno trwać od poczęcia do naturalnej śmierci. Bóg jest Panem życia, a każdy człowiek jest indywidualny i niepowtarzalny jako osoba wyjątkowa i ważna w historii zbawienia.

2. Doceniamy wartość zgodności nauki z Objawieniem Bożym i rozumu z wiarą.
3. Bóg jest Stwórcą świata. Stworzył nas z miłości i do miłości. Bóg dał nam życie za pośrednictwem miłości rodziców. Jesteśmy jako ludzkość ograniczeni ziemskim czasem, ale jednocześnie jesteśmy wdzięczni Bogu za stworzenie i odpowiedzialni za losy Kościoła w trzecim tysiącleciu.
4. Syn Boży Jezus Chrystus jest dla chrześcijan Mesjaszem do naśladowania i Osobą dającą zbawienną nadzieję. Chrześcijanin to człowiek wiary, który w Jezusie ma osobistego Zbawiciela i Pana. Poprzez modlitwę „Ojcze nasz” prosimy, abyśmy jako Lud Boży nie utracili łaski wiary, ale wytrwali w zjednoczeniu z Bogiem.
5. Matka Boża, Matka Kościoła, prowadzi nas do Swojego Syna i wskazuje nam na Niego. Dostrzegamy wartość poświęcenia się Matce Bożej wg zaleceń Św. Ludwika Grignion de Montfort oraz modlitwy różańcowej.
6. Doceniamy podążanie wspólną drogą wiary jako świeccy, duchowni, osoby życia konsekrowanego, przy zachowaniu jedności nauki Kościoła pod przewodnictwem Pasterzy Kościoła.
7. W duchu ewangelizacyjnym dostrzegamy pragnienie większego zainteresowania osobami „stojącymi z boku”, mniej zaangażowanymi w życie duchowe, aby wszyscy doświadczyli bliskich relacji w celu przełamania anonimowości oraz zostali włączeni do wspólnoty Kościoła i odkryli w nim Chrystusa, żyjącego w Słowie i sakramentach.
8. Istotne jest podążanie wspólną drogą jako przyjaciele, towarzysze jednej drogi wiary, bez wywyższania się i zbędnych podziałów na świeccy – duchowni – konsekrowani.
9. Pozytywne znaczenie ma aktywizowanie oraz angażowanie osób i grup społecznych, które chcą wnieść swój wkład w tworzenie wspólnoty Kościoła.
10. Obejmujemy stałą troską osoby wykluczone społecznie. Widzimy w tym szansę dla ich rozwoju, dzięki posłudze charytatywnej poprzez dzieła miłosierdzia.
11. Wszyscy zranieni w Kościele otrzymują odpowiednią pomoc i opiekę w aspekcie duchowym, terapeutycznym, prawnym, kanoniczno-państwowym, psychologicznym i społecznym. Zachowujemy stałą otwartość duszpasterską na wszystkich świeckich, duchownych, osoby życia konsekrowanego, którzy zostali zranieni w Kościele, aby zachowali łaskę wiary i modlitwy, a Kościół był dla nich Matką.
12. Zachowujemy otwartość na związki niesakramentalne, osoby rozwiedzione lub opuszczone przez współmałżonków. Posługa duszpasterska nie pomija tych osób, ale stwarza wszystkim właściwe miejsce w liturgii i życiu Kościoła oraz parafii.
13. W parafiach jest żywa troska o osoby chore i niepełnosprawne, np. w formie rozwijających się wolontariatów i działalności charytatywnej, prowadzonej przez Parafialne Oddziały Caritas, młodzież i wspólnoty kościelne.

II. SŁUCHANIE

1. Istotne jest wsłuchiwanie się w Słowo Boże, czyli Pismo Święte i Tradycję Kościoła. Doceniamy wartość codziennej modlitwy Słowem Bożym i potrzebę regularnej formacji biblijnej, przeżywanej w ramach małych wspólnot. Pomocą do tego mogą być w parafiach szkoły modlitwy biblijnej, przekazujące komentarze zgodne z Tradycją Kościoła i uczące modlitwy.
2. Konieczne jest braterskie i uważne słuchanie siebie nawzajem.
3. Wartościowe jest wsłuchiwanie się w Boga, który działa łaską Bożą także poprzez osoby, które spotykamy we wspólnotach kościelnych (np. wspólnotach modlitewnych, formacyjnych, grupach, stowarzyszeniach i innych). Chcemy zachowywać otwartość serc na głos drugiego człowieka.
4. Efekty przynosi spokojne wysłuchanie każdego, kto chciałby wnieść swój wkład zarówno w życie Kościoła lokalnego, jak i parafii. Dlatego odczuwa się potrzebę kontynuacji dyskusji pastoralnej o metodologii synodalnej.
5. W słuchaniu siebie nawzajem wartościowe jest przełamywanie barier i uprzedzeń. Warto unikać dominowania w dyskusji i narzucania własnych poglądów.
6. Bierzemy pod uwagę głos ubogich, wykluczonych i mniejszości w naszym rozeznawaniu duchowym, aby szukać lepszych metod ewangelizacji, a jednocześnie zachowywać stałą wierność Tradycji Kościoła, która chroni jego ciągłość.
7. W dalszym ciągu chcemy wychodzić naprzeciw pojawiającym się potrzebom, które są zmienne, aby szukać metod dotarcia z Ewangelią do ludzi pogubionych.
8. Eucharystia jest bezcennym darem dla wspólnoty Kościoła. Ona jednoczy, umacnia, łączy i inspiruje do posłuszeństwa Duchowi Świętemu. Dostrzegamy jednocześnie stałą potrzebę wtajemniczania chrześcijan we właściwe rozumienie i przeżywanie Mszy Świętej, które powinno być formą katechezy dorosłych w parafiach.
9. Wielką pomocą w ożywianiu wiary jest modlitwa adoracyjna przed Najświętszym Sakramentem, będąca jedną z form słuchania Boga. Warto w otwartych kościołach organizować adoracje, także dla dzieci i młodzieży, a wierni powinni być uczeni tej formy modlitwy, która jest bardzo umacniająca, ale jednocześnie wymaga przygotowania wiernych i wtajemniczenia duchowego.
10. Zauważono potrzebę wsłuchiwania się w głos kobiet podczas planowania duszpastersko-pastoralnego w parafii, by nie czuły się odsuwane lub ograniczane wyłącznie do doczesnych posług.

III. WYPOWIEDZ SIĘ

1. Wszystkim wiernym należy dać możliwość wypowiedzenia się przed kapłanami na temat wspólnoty parafialnej, duszpasterstwa, głoszonych homilii i prac remontowych, aby czuli się współtwórcami wspólnoty Kościoła.
2. Wartościowe jest zabieranie głosu opartego na takich wartościach jak: wolność, prawda, miłość, szacunek i odpowiedzialność. Chrześcijanin to człowiek dialogu i odpowiedzialności za wypowiedzane słowo, ponieważ słowa mają duchową moc.
3. Zauważono trudności w zabieraniu głosu np. m.in. przez niezrozumienie ze strony innych, brak zaufania wobec tych, do których się mówi, moralizatorstwo, chęć narzucania innym swoich poglądów, jako tych, które są jedynie słuszne.
4. Zachowywać odpowiedni poziom intelektualny osób, które publicznie zabierają głos podczas liturgii, czytają Słowo Boże, aby robiły to godnie i w sposób zrozumiały.
5. Dostrzegamy znaczenie wypowiadania się i docierania z Ewangelią poprzez media społecznościowe, strony internetowe, programy radiowe i telewizyjne. Ze smutkiem obserwujemy fakt, że życie ludzi coraz bardziej staje się cyfrowe, internetowe, co jest ze znaczną szkodą dla relacji międzyludzkich.
6. Młode pokolenie coraz słabiej potrafi się wypowiadać w języku polskim i tworzyć przyjazne relacje. Z bólem dostrzegamy fakt ograniczania życia do komunikacji telefonicznej, przy zanikaniu rzeczywistych spotkań na żywo. Dużym zagrożeniem dla życia społecznego jest promowanie komunikacji tzw. zdalnej, wyłącznie poprzez Internet, co prowadzi do osłabiania rzeczywistych relacji międzyludzkich.

IV. ŚWIĘTOWANIE

1. Istotne jest, aby celebrować Eucharystię we wspólnocie i nadawać jej priorytetowe znaczenie, ponieważ ma centralne miejsce w Kościele. Jest w dalszym ciągu potrzeba wtajemniczenia chrześcijańskiego w zrozumienie i właściwe przeżywanie liturgii Mszy Świętej, aby była świadomym, aktywnym i pełnym spotkaniem z Bogiem oraz braterską wspólnotą wiernych.
2. Dostrzegamy potrzebę dalszego zachęcania do uczestniczenia w liturgii i do czynnego w nią zaangażowania się. Księża mogą włączać do liturgii osoby, które regularnie uczestniczą w życiu parafii i zachęcać do większego zaangażowania poprzez służbę liturgiczną ołtarza. Dostrzegamy w tym aspekcie możliwości jakie daje włączanie osób dorosłych i młodzieży w różne funkcje liturgiczne.
3. Piękno liturgii jest znakiem ewangelizującym. Służba liturgiczna powinna być podejmowana z głęboką wiarą i zawsze po uprzednim duchowym przygotowaniu.

4. Wartościowe jest czytanie „Katechizmu Płockiego” lub wybranych punktów z KKK przed niedzielą Mszą Świętą, co jest sprawdzoną, także w innych diecezjach, formą katechezy dorosłych w parafiach.
5. Doceniamy wartość właściwej oprawy muzycznej podczas codziennej i niedzielnej liturgii oraz uroczystości kościelnych, w tym również dbałość o muzyczne, duchowe i liturgiczne kompetencje organistów, a także troskę o konserwację organów.

V. DZIELENIE SIĘ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ ZA NASZĄ WSPÓLNĄ MISJĘ

1. Ewangelizacja jest najważniejszym zadaniem Kościoła, które powinno ożywiać wszystkie inicjatywy pastoralne w parafiach. Kościół jest dla ewangelizacji. Dlatego nie chcemy ograniczać naszych wysiłków tylko do własnych duchowych potrzeb, ale mieć na uwadze również duchowe potrzeby tych, którzy stracili wiarę i odeszli z Kościoła. Celem naszych starań ma być zawsze głoszenie Ewangelii wszystkim ludziom, pamiętając o braciach, którzy przestali przyjmować sakramenty.
2. Dzielenie się odpowiedzialnością za misję rozumiemy jako otwartość wszystkich na zaangażowanie w ewangelizację, zgodnie ze swoim powołaniem, stanem życia, duchowością i charyzmatem dla dobra wspólnoty parafialnej.
3. Wartością jest przypominanie wszystkim osobom, które przyjęły chrzest święty o poznawaniu i głoszeniu kerygmatu, aby krzewić wiarę Kościoła, która jednoczy wszystkie stany życia chrześcijańskiego.
4. Dostrzegamy wartość i potrzebę współpracy kapłańskiej w posłudze ewangelizacyjnej, która, jeśli połączona jest także z posługą katolików świeckich oraz osób życia konsekrowanego, staje się widocznym znakiem żywotności Kościoła i komplementarności stanów życia.
5. Wartością jest roztropne włączanie świeckich i osób zakonnych do działań ewangelizacyjnych, ale także przygotowywanie ich do zadań misyjnych pośród narodów świata poprzez formację intelektualną, duchową, liturgiczną i eklezjalną.
6. Zasadne jest uwzględnianie pomysłów osób świeckich w posłudze ewangelizacyjnej, ale zarazem oczekiwana jest ich aktywna pomoc w realizacji zadań, aby nie przerzucać całego trudu ewangelizacyjnego wyłącznie na kapłanów.
7. Kontynuować chrześcijańskie wspieranie katolików świeckich, którzy są zaangażowani w życie społeczne, polityczne, naukowe, np. poprzez rekolekcje formacyjne, sympozja, warsztaty, prasę i literaturę religijną.
8. Korzystne jest okazywanie duchowej pomocy w celu właściwego rozeznania indywidualnych wyborów, angażujących ochrzczonych w misję Kościoła.

9. Istotne jest kontynuowanie działań zmierzających do budzenia współodpowiedzialności za misję Kościoła, aby uwalniać się od klerykalnych stereotypów.

VI. DIALOG W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE

1. W dalszym ciągu potrzebny jest życzliwy i wyrozumiały dialog w ramach Kościoła, opartego na cierpliwym wsłuchiwanie się w głos osób wierzących oraz osób wyznających inną wiarę i niewierzących, ale wnoszących swój wkład w życie społeczeństwa i państwa.
2. Wartością jest dbanie o czas przeznaczony na spotkania w braterskim duchu, zarówno na spotkania kapłańskie i wśród katolików świeckich, jak i spotkania łączące różne stany życia w Kościele. Szczególne znaczenie powinny mieć tu Dni Skupienia. Doświadczenie wskazuje, że nic nie zastąpi rzeczywistych spotkań na żywo, spotkań we wspólnotach, gdzie jest modlitwa, dzielenie wiarą i wspólne słuchanie Słowa Bożego, aby z nim konfrontować nasze życie. Drogą do tego jest rzeczywisty dialog międzyludzki, realizowany na żywo, bez pośredników informatycznych.
3. Pomocą byłoby powołanie tzw. miejsc dialogu, spotkań w ramach poszczególnych parafii lub dekanatu i w szerszym gronie w ramach spotkań diecezjalnych (np. sale spotkań). Podczas takich spotkań można zapraszać różne osoby, a nawet proponować organizowanie tematycznych warsztatów i dokształceń, które poszerzają horyzonty, zainteresowania, wiedzę i umiejętności. Dobrą przestrzenią do rozwijania dialogu jest sport i turystyka, mające wymiar wspólnotowy.
4. Zauważono współzawodnictwo różnych grup parafialnych czy środowisk, co nie jest budujące, a niekiedy staje się antyświadcstwem. Chcemy budować atmosferę komplementarności wśród wspólnot kościelnych, aby zachowując wyrozumiałość, szanować różne charyzmaty i duchowości, celem budowania jedności w Ciele Chrystusa, którym jest Kościół.
5. Korzystne jest szukanie okazji do dialogu, np. podczas spotkań w biurze parafialnym, przy okazji pogrzebu, chrztu, ślubu, pierwszej Komunii Świętej lub spotkań okolicznościowych. Atmosfera życzliwości i wzajemnego słuchania jest priorytetem w relacjach osobowych. Współczesny tzw. „brak czasu” na rozmowę czy spotkanie z drugim człowiekiem, rozwija jeszcze większy dystans, prowadząc do oddalania się, anonimowości, samotności i wewnętrznej pustki.
6. Zamierzamy kontynuować współpracę z polskimi diecezjami sąsiednimi i z diecezją berlińską. Przemyśleć można wykorzystanie położenia geograficznego diecezji dla zintensyfikowania tych kontaktów i organizację wspólnych celebracji z okazji rocznic historycznych wydarzeń.
7. W dialogu należy zwrócić uwagę na uchodźców i migrantów, których jest coraz więcej. Przy niesieniu im pomocy można wykorzystać tłumaczy na język polski, aby

byli wsparciem w porozumiewaniu się i znoszeniu barier językowych. Działania te powinny służyć pomocą w poznawaniu i rozumieniu kultury, historii i polskich tradycji, aby wszyscy mogli je głębiej poznać i zachowywać w codziennym życiu.

8. Dostrzegamy wartość wyrażania czytelnego i jednolitego głosu Kościoła. Niekiedy katolicy świeccy mają wrażenie „dwugłosu”, gdy na ten sam temat jeden ksiądz mówi coś innego niż drugi lub podejmują odmienne działania w swoich parafiach bez zachowywania jedności diecezjalnej, opartej na posłuszeństwie Pasterzom Kościoła. Bolesnym odczuciem jest także fakt negatywnych wypowiedzi duchownego przeciwko innemu duchownemu, co dostrzec można w Internecie. Katolicy świeccy oczekują, że Kościół, jak rodzice wobec dzieci, będzie mówił jednym głosem wyrażając swoje stanowisko i podejmując zjednoczone działania pastoralne. W przeciwnym wypadku powstaje wrażenie prywatnego podejścia do Kościoła i zawłaszczania działań pastoralnych, co kłóci się z zachowaniem jedności i Tradycji kościelnej.
9. Dialog wspierają istniejące media katolickie, np. Radio Plus – Szczecin, Lipiany, Gryfice, TVP 3 Szczecin „Arka”, tygodnik „Niedziela” i inne. W celu docierania z przekazem Ewangelii do jeszcze większej liczby osób można przemyśleć ich ofertę programową i upowszechniać ją wśród wiernych. Szczególną szansą są strony internetowe i media społecznościowe, które zapewniają szybką komunikację. Wydaje się duszpastersko pożyteczne wykorzystywanie w większym niż dotąd stopniu mediów społecznościowych. Doświadczenia czasu tzw. pandemii mogą być tu przydatne.
10. Należy docenić współpracę instytucji państwowych z parafią na szczeblu wojewódzkim, samorządowym, gminnym i lokalnym. Szczególnie istotne jest to przy organizowaniu Mszy Świętych z okazji rocznic, uroczystości państwowych, ale również w czasie uroczystości religijnych, np. Bożego Ciała. Potrzebna jest ciągła, codzienna współpraca na różnych poziomach z instytucjami państwowymi, które mogą mieć charakter zarówno pomocowy, jak i lokalnie jednoczący różne środowiska.
11. Wartościowa jest współpraca z różnymi przedsiębiorstwami w celu przeprowadzania remontów obiektów sakralnych i domów parafialnych.
12. Zauważono stopniowe wycofanie się Kościoła z powodu nieprzychylności niektórych środowisk społecznych. Dialog oparty na wzajemnej życzliwości może być pomocą w nawiązywaniu dobrych relacji, owocujących efektywną współpracą.

VII. EKUMENIZM

1. Kontynuować należy dotychczasowe formy spotkań między wiernymi różnych wyznań chrześcijańskich, mieszkającymi na terenie diecezji.
2. W naszej diecezji mieszkają osoby, które pochodzą z różnych stron Polski. W ich życiu dostrzegamy rozmaite tradycje, z którymi przyjechali nad Odrę i Bałtyk. Wpływa to na wyraźną różnorodność społeczną wśród wiernych, nawet w jednej parafii.

3. Narastający napływ migrantów i uchodźców z powodu wojny na Ukrainie oraz przybywających ze względów zawodowych z innych krajów świata na szczecińską ziemię, obliguje do otwartości ekumenicznej zarówno wobec chrześcijan, jak i wyznawców innych religii.

VIII. WŁADZA I UCZESTNICTWO

1. Sprawowanie władzy jest postrzegane jako służba w zachowaniu jedności i Tradycji Kościoła. Temat ten wymaga pogłębienia zrozumienia u katolików świeckich, gdyż czasami narasta tendencja do demokratyzacji duszpasterstwa, a nawet do marginalizowania duchownych, którym Kościół powierzył sprawowanie władzy. Jest potrzeba głębszego wyjaśniania katolikom świeckim znaczenia hierarchicznego posłuszeństwa w Kościele, zwłaszcza w środowiskach, gdzie jest duża aktywność katolików świeckich, aby szanowali i respektowali urzędy kościelne.
2. Gremia pastoralne powołane i utworzone w parafiach mogą być korzystnym głosem doradczym. Zapewniają one pomoc dla urzędów poprzez oddolne opinie, pomysły i cenne sugestie, wynikające z codziennego życia w świecie.
3. Jest potrzeba ewaluacji działań duszpasterskich na różnych poziomach, bez lęku o krytykę lub negatywną opinię. Osoby, którym powierzona została władza, nie powinny bać się tych, którym służą, sprawując urzędy we wspólnocie kościelnej.
4. Pomocą w połączeniu uczestnictwa i sprawowania władzy są rady ekonomiczne i duszpasterskie, które funkcjonują w parafiach, a także grupy osób zatroskane o kościoły filialne, które często traktowane są przez wiernych jako ich własna świątynia. Dlatego tak ważne są Dni Duszpasterskie przy kościołach filialnych.
5. Pozytywne efekty przynosi kierowanie się miłością, aby wszyscy, wobec których jest sprawowana służba, byli wysłuchani, przyjęci bez wywyższania się i poczucia patrzenia na nich z góry, co zawsze odpycha i tworzy bariery.

IX. ROZPOZNAWANIE I DECYDOWANIE

1. W procesie rozeznawania i formułowania decyzji konieczna jest modlitwa do Ducha Świętego i pomoc wspólnoty kościelnej.
2. Właściwe rozeznanie nie może przebiegać w samotności – indywidualnie i bez wspólnoty. W procesie rozeznawania i dla jego potwierdzenia należy szanować i respektować decydujący głos Kościoła.
3. Decydowanie pastoralne służy zapewnieniu jedności duchowej i spójnej działalności ewangelizacyjnej. W tej kwestii decydujące znaczenie ma posłuszeństwo ordynariuszowi miejsca. Księża Proboszczowie szczególną troską powinni otoczyć

wdrażanie w parafiach zaleceń Księdza Arcybiskupa Metropolity, a także stosować się do komunikatów Kurii Metropolitalnej.

4. Należy dokładać starań, aby właściwie rozeznawać, każdy według swoich kompetencji, co należy czynić dziś i w przyszłości w celu zachowania i rozwoju wiary oraz obrony Kościoła. Rozeznawanie woli Bożej jest stałym obowiązkiem każdego wierzącego zarówno w jego indywidualnym życiu, jak i rodzinnym, ewangelizacyjnym, zawodowym i społecznym.
5. Pomocą w intensyfikowaniu działalności ewangelizacyjnej i duszpasterskiej jest wykorzystanie możliwości jakie zapewnia dekanat, który jest właściwą przestrzenią dla dopełniania się charyzmatów i sprzyja współpracy między parafiami.
6. Pomocą w rozeznaniu sytuacji w jakiej żyje Kościół jest korzystanie z gazet, czasopism i książek społeczno-religijnych oraz badań naukowych. Dostęp do informacji z życia i nauczania Kościoła służy pomocą w planowaniu i rozeznawaniu aktualnych potrzeb oraz zadań ewangelizacyjnych.

X. FORMOWANIE SIĘ W SYNODALNOŚCI

1. Doświadczenie spotkania z Chrystusem przez wiarę i nawrócenie prowadzi do przyjęcia i przeżywania wspólnoty kościelnej. Wraz ze wzrostem w wierze postępuje pogłębiające otwarcie się na wspólnotę kościelną i wspólnotowe rozeznawanie. Z tego rodzi się wniosek, że podejścia wspólnotowego – synodalności wierni uczą się w życiu wraz z ich rozwojem wiary. Wspólnotowe nastawienie do kwestii duchowych i praktycznych wymaga duchowego rozwoju w czasie oraz doświadczenia. Nie rodzi się ono nagle w formie już dojrzałej, ale stopniowo postępuje.
2. Ruchy, stowarzyszenia, wspólnoty, grupy duszpasterskie i inne zrzeszenia kościelne są nieodzownym umocnieniem na drodze wiary i synodalności, a dla Kościoła stanowią bogactwo i środowisko pomocne w odkrywaniu charyzmatów oraz Bożych natchnień, odczytywanych w modlitwie osobistej i wspólnotowej.
3. Pierwszym miejscem doświadczenia i rozwoju wiary jest rodzina. Jest ona także fundamentalna w dojrzewaniu wspólnotowym i do wspólnotowości. Rodzina jako pierwsza uczy rozeznawania wartości i podejmowania właściwych decyzji. Efekty przynosi regularna formacja rodzin poprzez ich udział w modlitwie, liturgii, we wspólnotach, ruchach i stowarzyszeniach katolickich, ale również poprzez włączanie rodzin w różne wymiary duszpasterskiej i charytatywnej działalności w parafiach.
4. Pomocna jest formacja stała wierzących zarówno w wymiarze indywidualnym, jak i poprzez wspólne spotkania czy konferencje dla określonych stanów życia.
5. Istotne jest wzajemne dzielenie się efektami swoich działań zarówno w gronie węższym, jak i w czasie spotkań dekanalnych czy diecezjalnych. Wartościową metodą w tym zakresie jest braterskie dzielenie się świadectwami i osiągnięciami. Chodzi także o współdziałanie, a nie o współzawodnictwo i krytykanctwo.

6. Formowanie do synodalności, czyli właściwego rozumienia i przeżywania daru wspólnoty, wymaga stałej formacji duchownych i świeckich, aby szukać wzajemnego wsparcia, budowania i ożywiania jako bracia, a nie oceniający recenzenci.

Koordinator diecezjalnego etapu Synodu Biskupów

Sekretarz diecezjalnego etapu Synodu Biskupów

Arcybiskup Metropolita
Szczecińsko-Kamieński

Szczecin, 11 czerwca 2022 r., w 35. rocznicę wizyty Św. Jana Pawła II w Szczecinie

Załącznik 1 – Historia prac diecezjalnego etapu Synodu Biskupów w Archidiecezji
Szczecińsko-Kamieńskiej

Załącznik 2 – Skład personalny Kolegium diecezjalnego etapu Synodu Biskupów
w Archidiecezji Szczecińsko-Kamieńskiej

Załącznik 3 – Skład personalny Dekanalnych Koordynatorów diecezjalnego etapu Synodu
Biskupów w Archidiecezji Szczecińsko-Kamieńskiej, którzy opracowali syntezy dekanalne

Załącznik 4 – Zestawienie wspólnot katolickich, które opracowały syntezy synodalne